

בדברי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

הכשרת תנור האפיה לאפית מצות נעשית ע"י היסק גדול עד שמאדימין הדפנות

כתב מרן הגר"י רצאבי שליט"א בשע"ה (ס' פ"ב ה"א) וז"ל: תנור שאפו בו חמץ כל השנה, ורוצים לאפות בו מצות, כתבו הפוסקים שצריך להכשירו על ידי ליבון באור, דהיינו שיסיקו כל כך עד שיהיו ניצוצות ניתזין ממנו, כי בפחות מזה לא הוי ליבון גמור. וצריך לזהר שילכו הגחלים על פני כולו. אבל מנהגינו שעושין רק היסק גדול עד שמאדימין הדפנות (בתנורים שלנו העשויים מחרס), ע"כ.

ובעני יצחק (שם אות ב') כתב שכן בירר אצל תלמידי חכמים. וכמו שפסק גם כן מהרי"ץ באיגרת, ומהרש"ץ בזבז פסח. ואפשר דאטי כדעת רב נטרונאי גאון שהובא בטור ריש סימן תס"א, דלא כרבינו יונה שפסק השלחן ערוך כמותו, ועיין כף החיים שם סק"ב. ולא עוד אלא דמשמע דלרב נטרונאי סגי בהיסק רגיל. וגם אולי יש חילוק ממה עשוי התנור. וועיין כתר שם טוב חלק ג' דף ק"ב, דמדברי הטור שם בשמו של רב נטרונאי גאון, משמע שבימי הגאונים היה להם תנור ממין שעושים התימנים, שהם מדביקים כל ככר וככר בכותלי קדירה גדולה שבתחתיתה האש וכו' ע"כ. וע"ע בבית חדש על הטור ריש סימן רנ"ג, וביד אפרים ובאור הלכה ריש סימן קס"ז שבזמן התלמוד היו מדביקים הפת בדפני התנור ולא בקרקעיתו, ובדברינו לעיל הלכות שבת סימן נ"ז הערה א' ד"ה וְהָגַם, ובנפלאות מתורתך פרשת קדושים על פסוק ובשנה הרביעית ד"ה ודין. וע"ע שו"ת פעולת צדיק חלק ג' סימן קס"ג. ובספר ארחות רבינו בעל קהילות יעקב חלק ב' דף ל"ת אות כ"א כ"ב. ובדברינו להלן חלק י"ד הלכות חליטת הבשר סימן קל"ב הערה כ"ב.

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ועשה בצלאל ואהליאב וכל איש חכם לב (שמות לו. א)

מובא במדרש הגדול על פסוק זה: מיכאן אמר ר' יוחנן אין הקב"ה נותן חכמה אלא למי שיש בו חכמה, ע"כ. ומקורו מהגמרא (ברכות נה). דאיתא התם: א"ר שמואל בר נחמני א"ר יונתן, בצלאל על שם חכמתו נקרא, בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא למשה לך אמור לו בצלאל עשה לי משכן ארון וכלים, הלך משה והפך ואמר לו, עשה ארון וכלים ומשכן. אמר לו, משה רבינו מנהגו של עולם אדם בונה בית ואחר כך מכניס לתוכו כלים, ואתה אומר עשה לי ארון וכלים ומשכן. כלים שאני עושה להיכן אכניסם. שמא כך אמר לך הקב"ה, עשה משכן ארון וכלים. אמר לו, שמא בצל אל היית וידעת. אמר רב יהודה אמר רב, יודע היה בצלאל לצרף אותיות שנבראו בהן שמים וארץ, כתיב הכא (שמות לה. לא) וַיִּמְלֵא אוֹתוֹ רוּחַ אֱלֹדִים בַּחכְמָה וּבַתְבוּנָה וּבְדַעַת, וְכָתִיב הַתָּם (משלי ג. יט) ה' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה, וְכָתִיב (משלי ג. ט) בְּדַעַת תְּהוֹמֹת נִבְקְעוּ. אמר רבי יוחנן, אין הקדוש ברוך הוא נותן חכמה אלא למי שיש בו חכמה, שנא' (דניאל ב. כא) ייחב חכמתא לחכימי ומנדעא לידעי בינה. שמע רב תחליפא בר מערבא ואמר קמיה דרבי אבהו. אמר ליה, אתון מהתם מתניתו לה, אנן מהכא מתנינן לה, דכתיב (שמות לא. ו) וְצַבֵּל כָּל חָכֵם לֵב נִתְּנִי חֲכָמָה, ע"כ.

יש מי שנתפס על זאת ומתנער מאחריות להשקיע עמל בבנו להחכימו בתורה בטענה, ה' עשה אותו לא חכם ומביא לו ראייה מהמדרש הנ"ל. אך על הרוב אין זו אמת, ר"ל, אולי בילד באמת מתקשה, אך רמת קושי אינה מונעתו מהלחכים יתר ממה שהוא כעת ולא אחת נתקלנו בהורים שחשבו שח"ו בנם לא יצליח בלימודיו מחמת קושי קליטתו ובאמת מתקשה היה, אך לא נסתרה דרכו מעם ה', ועם עמל ההורים יחד ששינו בלבם הסתכלותם, והיו הילד כשאר חבריו מצליח בכל דרכיו.

מלבד זאת צריך האדם לדעת, שגם אם בנו נסתרה בינתו, אין זה מחייב שכך יהיה לנצח. אלא הכל תלוי בתפילה ובאמונה בו יתברך ויתעלה שמו. שהרי רבי עקיבא היה קשה הבנה ואילו קרא וכתוב לא ידע, ואף שבא ללמוד לפני רבו רבי אליעזר הגדול לא תלו בו רבותיו תקוות כמובא בירושלמי (פסחים פ"ז ה"ג) ובמדרש על פס' (תהילים י"ד. ח) 'ההופכי הצור אגם מים' שהיה ר"ע טרשים כצור הזה, ומצב עגום זה נמשך שלוש עשרה שנה ועיניו באורך בספר חיי אושר (עמ' 50), ועכ"ז לא התייאש ר"ע והרבה בתפילות לפני קונו ועמל בתורה יגיעה רבה כמובא שם באורך, ונפתחו לו מעיינות החכמה, עד שנהיה הוא גדול הדור ודרש על כל תג ותג תילי תילים של הלכות שנהיה כ'אגם מים'.

ונביא מן החדש ישן, מעשה אשר היה בתימן, עם רבי יהודה בן אבא שלום שבזי זצ"ל שזכה לסגולת למדנות מופלגת. וזאת לאחר מעשה שכך היה (תלדות הר"י שלום שבזי ח"א עמ' י"ב): כידוע בתימן היו ת"ח הולכים עם בניהם לסעודת מילה או חתונה, הרשב"ז לא לקח את יהודה היות ואיננו יודע ללמוד, והיה מתבייש שאחד מבניו עם הארץ, ולכן לקח את שמעון שהיה גדול בתורה. יום אחד הלך הרשב"ז עם שמעון לסעודת חתונה, ואת יהודה לא לקח. הצטער יהודה והלך למערה אחת, והיה בוכה עד שנרדם. בא אליו זקן בחלום ואמר לו מה אתה עושה כאן בני במערה. אמר לו אבא שלי לא אוהב אותי, שאני לא יודע ללמוד תורה. א"ל אל תדאג קום תשתה את הכוס הזה ואתה תדע ללמוד. הלך הביתה והתחיל ללמוד ואורו עיניו. ונעשה ת"ח גדול ושרתה עליו רוח הקודש כמו אביו ואחיו, ואח"כ היה לוקח אותו הוא ואחיו, ע"כ.

ואף אנו זכינו וראינו במו עינינו, ילדים שאכן הבנתם היתה נמוכה מאוד מאוד, ולאחר תפילות נפתחו להם מעיינות החכמה, ברוך עושה נפלאות לאין חקר. ואשרי המחנכים אשר מלבד מסירות נפש ועמלם בחינוך, אף מתפללים על תלמידיהם.

יבואו על הגרעה כל המתנגדים בעם בהרמת נדבתם זכר למחצית השקל למען תלמוד תורה עטרת חיים, ועליהם נוספו אשר העבירו לידעו מתנות לאביונים לחלקם לנצרכי עדתינו. יהא רצון שיראנו ברכה במעשי ידיהם, ויכלכלו אחרים משלהם, ברווח בשמחה בעושר ובגבור לעלם ולעלמי עלמאין

מחידושי רבותינו

מתוך כתב יד עתיק הנמצא באוצר מוהר"ר צאלח הלל זצ"ל
הובא בספר קבלה ומוסר עמ' קנ"ט

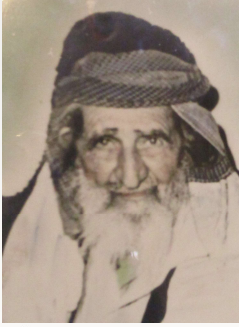
מאמר עשר אותות

אלו הן עשר אותות באות לעולם שנגלו לבוצינא קדישא הרשב"י ע"ה.

פתרונות לשבת 'תצוה'
אחודה חידה! 'שמן זית זך' (שמות כז. כ)
ז"ך בגמטריא סכום מנין האותיות כולל
הכפולות.
הזוכה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה? טרם נפתרה!

פסוק שראשיתו ואחריתו
שמות של ספרים
של כמה מחברים
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

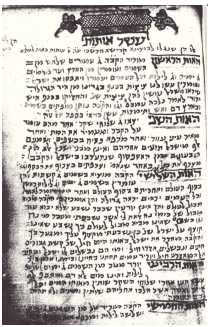
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

האות הראשון מוריד הקב"ה ג' עמודים של אש מן השמים ועומדין מן הארץ ועד לשמים ג' ימים וג' לילות וכל העמים יעמדו ויתפסו את ישראל ואומרין עשו לנו ציצית בכנף בגדינו מן היד הגדולה שיראו, וישראל עושיין להן ציצית שנאמר (זכריה ח כג) והחזיקו בכנף איש יהודי לאמר נלכה עמכם וגו'. והקב"ה נותן מופתים בשמים ובארץ דם ואש ותמרות עשן כמו שכתוב בספר יואל (ג) ע"ה.

האות השני יצאו שלושה שלוחי שקר אחד מהם עומד על הקבר ומעמיד את המת, ואחד מאיר עיני עוור, ואחד מרפא פסוח בכשפים. ושמונים אלף מישראל תועין אחריהם, ואינן מבני ישראל אלא מן הגבעונים ומן האספסוף שנתערבו בישראל והקב"ה מצרף את כולן כאחד שנאמר (זכריה יג ט) וצרפתים כצרוף את הכסף וגו'. האות השלישי הקב"ה מוציא בשמים שלושה קשתות, והן עומדין בשמים שלושה ימים ושלושה לילות. ראשן בסוף העולם ואחריתם בסוף העולם, ואחד אינו דומה לאחד. וכל העמים יראים יראה גדולה והן אומרין כי הקב"ה מביא מבול לעולם, והן אינן יודעין שכבר נשבע שלא יביא עוד מבול שנאמר (ישעיה נד ט) כי מי נח זאת לי אשר נשבעתי מעבור מי נח וגו', כשם שנשבע שאינו מבול לעולם כך נשבע שאינו קוצף על ישראל שנאמר (שם שם) כן נשבעתי מקצוף עליך ומגער בך. והקב"ה מאזר את ישראל באותו היום חיל, שנאמר (שמואל א ב ד) קשת גבורים חתים ונכשלים אזרו חיל, ומי הם נכשלים אלו ישראל וכתוב (צירף כאן שני פסוקים הרישא מתהלים (יח לג) והסיפא משמואל שני (כב מת)) האל המאזרני חיל ויוריד עמים תחתני. בחיינו וימינו אמן כ"ר.

האות הרביעי יורד מטר מן השמים ג' ימים ושלושה לילות ואינו מים אלא דם. ואותם שמונים אלף אשר תעו אחרי שלוחי השקר שותין מאותו המים, וכל איש ואשה אשר הלכו אחריהם שותין ומתים ולא תהיה להם תקומה.

האות החמישי הקב"ה מוריד טל מן השמים ג' ימים ושלושה לילות ומרפא אותם הדם שירד על הארץ ומחיה הדגן. וכל העמים והלשונות חושבין שהוא מים ואינו אלא טל שנאמר (הושע יד ז) אהיה כטל לישראל וגו' (יחלק) וילכו יונקותיו וגו' ישובו יושבי בצלו וגו'.

האות השישי נעשה חושך ג' ימים וג' לילות על העמים והוא אור לישראל כדכתיב (ישעיה ס ב) כי הנה החושך יכסה ארץ וערפל לאומים ועליך יורח י"י וגו'. והעמים יראים יראה גדולה ובאין ומשתחווים לישראל, ואומרים להם נלכה עמכם כי שמענו אלד"ים עמכם, ובאין ומתגיידין ונכנסין תחת כנפי השכינה.

האות השביעי יצא מלך אדום ויבא בירושלים, והם יברחו מלפניו כל בני ישראל והולכין לתימן ונקבצים חיל גדול, ויצא עמם מהתימן איש שמו מנצור ויהיה מלך עליהם וילכו כולם לבצרה. וישמע מלך אדום וילך אחריהם, ויעשו מלחמה אלו עם אלו כעשר שנים, וכתתו גוי בגוי וכתתיב (ישעיה לו ד) כי זבח ליי"י בבצרה וטבח גדול בארץ אדום. ויהרוג מנצור מאדום הרבה, וישב מלך אדום פעם שנייה לירושלים, ויבא בהיכל ויקח עטרת הזהב וישים אותה על אבן שתייה, ואומר רבש"ע הרי החזרתיה מה שלקחו אבותי. ויהיה בימיו צרה גדולה עד ישקף ה' משמים.

האות השמיני מוציא נחמיה בן חושיאל ומשיח בן יוסף את העטרה (שהשיב) (שהשיב) מלך אדום לירושלם, ויצא שם נחמיה בכל העולם.

האות התשיעי יוצא איש ממדינת רומי ושמו ארמילוס בן שטן בן צלם של אבן אשר ברומי, והוא צלם נקבה, והולך השטן ושכב עם אמו ותלד זה האיש, ויום שנולד הוא כבן מאה שנה. ויצא ויעשה מלחמה באלכסנדריה ויחריב אותה ויחריב את כל חוף הים, אוי לאיש אשר יתפוש אותו והוא יביא בעוזה עמו, ויבין את כסאו שם וגבהו י"ב אמה, ובית שהוא יושב שם על כסאו מחרף ומגדף ואומר אלוה אני והוא משית. ג"א מחלה לבני עשו ואומר להם הביאו את התורה אשר נתתי לכם, והן מביאים לו צלמי תועבותם, והוא אומר להם אמת התורה שנתתי לכם. ואומר לבני ישמעאל הביאו תורה שנתתי לכם, והן מביאין לו את כתבם והוא אומר אמת מה שנתתי לכם. ואומר לבני ישראל הביאו תורתני שנתתי לכם, והם באים עם נחמיה בן חושיאל שלושים אנשים מראשי בני ישראל ומביאין לו ס"ת, והוא אומר איני מאמין בזו התורה. ומשיבין לו אם אין אתה מאמין אין אתה אלוה כי שטן אתה, יגער בך י"י, השטן [עפ"י זכריה ג ב]. ובעת ההיא לוקח את השלושים אנשים שבאים עם נחמיה ושורפם עם התורה, ואומר לנחמיה עד עכשיו אינך מאמין בי והוא עונהו איני מאמין בך, כי אם באלד"י השמים שנתן תורה ע"י משה רבינו, אשר העמיד רגלי פתאים בהיכל, בו אני מאמין. והוא מצוה והורגו בבית אלד"יו בירושלים, ונבלתו תהיה מושלכת ארבעים יום ומאומה לא יקרב אליה, וישראל מספדין עליו שנאמר (זכריה יב יב) וספדה הארץ משפחות משפחות. ובעת ההיא יהיו ישראל בצרה גדולה ומתחבאין בבורות, ומקצתן בורחין למדבר ויושבין שם ארבעים יום, והולך אחריהן למדבר ויצעקו אל ה' מתוך צרתם. ובעת ההיא יעמוד מיכאל השר הגדול של בני ישראל ואומר לפני הקב"ה, רבש"ע זכור שבועה שנשבעת לאבותם, ועוד (ב) שהבטחתם כי אסלח לאשר אשאר (ירמיה נ ב). והוא שומע תפילתו של מיכאל שר ישראל.

האות העשירי הקב"ה מוציא את עמיאל משיח בן דוד שהוא סגור בבית האסורים, ועל ידו ישראל נגאלין, כן יאמר בעל הרחמים ה' אלדינו שיקרב את עתו, ואותה השעה בימינו ובימיכם ובימי כל בית ישראל אמן ואמן כ"ר.

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לעילוי נשמת
מרת חביבה בת רחמה
אוחנינה ע"ה תנצב"ה

לעילוי נשמת
מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכון, תנצב"ה

מהליכות אבותינו

מעשה ידיהן להתפאר

מובא ב'מדרש הגדול' על פסוק וכל אשה חכמת לב בידיה טוו (שמות לה. כה). מגיד שהטווי היא מלאכה מיוחדת לנשים. הינו דתנן אלו מלאכות שהאשה עושה לבעלה טוחנת ואופה ומכבסת ומבשלת ומניקה את בנה ומצעת את המטה ועושה בצמר. הכניסה לו שפחה אחת לא טוחנת ולא אופה ולא מכבסת. שתיים אינה מבשלת ואינה מניקה את בנה. שלש אינה מצעת את המטה ואינה עושה בצמר. ארבע יושבת בקתדרה. ר' אליעזר אומר אפילו הכניסה לו מאה שפחות כופה לעשות בצמר, שהבטילה מביאה לידי זימה. רבן שמעון בן גמליאל אומר אף המדיר את אשתו מלעשות מלאכה יוציא ויתן כתובה, שהבטלה מביאה לידי שעמום. בצמר אין בפתתן לא, כדר' יהודה שאמר ר' יהודה אינו כופה לעשות בפתתן מפני שהפתתן מסריח את הפה ומשרביט את השפתים. ודוקא בכיתנא רומאה, עכ"ל. וזהו שאמר הכתוב על אשת חיל ידיה שלחה בכשור וכפיה תמכו פלך' (משלי לא. יט) ופירשו שזו היא מלאכת הנשים לטוות. וכך היה מעשה אמותינו בתימן, ואף כאן כשעלו ארצה, לא משו ידיהן ממעשה הטוויה. על אף שהזקינו ולא היו צריכות למלאכת ידן, עם כל זאת המשיכו במלאכת הטוויה בביתן ולא ישבו בבטלה. ואף אני הצעיר חקוקה בליבי מעשה זקנתי (אם אימי) הצדקת ע"ה, שאף כשנחלשה ראייתה המשיכה במעשה ידיה עד שכהו עיניה ב"מ. ואשרי האשה המשכלת להיות עטרת תהילה ותפארת ביתה.

ויקהל משה וגו' ששת ימים וגו' לא תבערו אש וגו' (שמות לה. א-ג)
מידי שנה בשנה היה אומר הרב יחיא רדאעי זצ"ל טעם על פ' ויקהל משה" שהיא פרשה ראשונה המדברת בענין שבת. ששת ימים וכו' לא תבערו אש וכו' והיה אומרו בשם מ"ז יחיא אלקהלאני ז"ל. וזהו:

משה רבי' ע"ה התמרמר על מעשה העגל שעשו ישראל במדבר, אשר הגורמים לכך הם הערב רב והם העם הנז' בפס' כמבואר במפרשים, והם הם שאור שבעיסה שהיו בעוכריהם. על כן, רה משה רבינו להתחכם בפרשה הזאת איך לסלק אותם ממחנה ישראל, שלא יישארו לאבן מכשול. מה עשה, הכריז במחנה לבוא לשמוע את צווי השי"ת, ונתכנסו כל ישראל וערב רב אתם. מיד פתח ואמר להם אלה הדברים וכו' לא תבערו אש וכו' אותם הערב רב בשמעם שהוא מצווה על השבת, התעצבו ויחר להם מאד כי כל פעם הוא מזהיר שוב ושוב מזהיר על השבת. אמרו כמה צריכים אנחנו לשמוע על השבת, הנה נצטוונו במרה, ושוב במעמד הר סיני. גם בפ' משפטים, ופר' כי תשא. ועכשיו שוב מקהיל אותנו ומצווה על השבת. ונועצו לב יחדיו ויאמרו איש אל רעהו הבה ונעזבה אין לנו חלק במשה ולא נחלה בבו עמרם, ומיד פירשו ויבדלו ממחנה ישראל וילכו להם. וכשראה משרע"ה שנשלטקו ונשארו רק עדת בני"י, אז פתח ואמר להם זה הדבר אשר צוה ה' לאמר, קחו וכו' כלו' זהו דבר המיוחד שנצטויתי לכם עתה. ומה שפתחתי לכם בענין שבת, רק כדי לסלק הערב רב, כנ"ל.

(יש להקשות, הרי מצינו שנזכרו ערב רב גם אחרי הענין הנ"ל? אולי התשובה, שאין מוקדם ומאוחר בתורה).

(זכר צדיק דף ל"ז)

לרפואת דוד בן יאיר

והודיה בת אוריאל אהרן
בתשכחע"י

בדרכיהם אתהלך...

ממתוק לא יצא מר

בחג הפורים הזמין חבוקק יעבץ אורחים רבים לחגוג עמם את החג, וביניהם גם מאזור "חאשד", ממשפחת דהרי, קאפח וגולן. ביתו של חבוקק התמלא עד אפס מקום, והשמחה הרקיעה שחקים. במוצאי פורים הוזמנו מיטב המשוררים שפארו את הערב בשיריהם היפים ובריקודים ברוב עם. הנשים באו לראות, אך לא נתערבו בין הגברים. מאן דהוא הלך ומסר למפקד המשטרה בעיר, שהיה מחזיק עצמו כשופט, שנתערבנו נשים ואנשים. בבקר באו שני שוטרים לקחת את חבוקק ואחיו נתנאל לבידור. למזלם, בטרם תינתן הוראה לאסרם, ישב מפקד המשטרה עם איש צבא בישיבה סגורה, והשוטרים פקדו עליהם לחכות עד תום הישיבה.

אמר נתנאל לאחיו, אתה זוכר את הפתגם "כי כל הבורח נמלט". הוא היסס לרגע, אך לאחר זמן קצר הסכים, ושנינו ברחו ושמו פניהם לכיוון "הסינארה", אל מושל אזור הצפון שהיה מחסידי אומות העולם, מחמד אבן אחסן אלואדעי. מיד כשהגיעו הכין נתנאל בקשה בכתב למושל ובה סיפר את מה שקרה, וטען נגד מושל השוטרים, שאין לו סמכות חוקית לשפוט, וכ"ש לאסור אנשים. מעבר לכך, הצהיר כי נשים וגברים לא רקדו יחד באירוע זה.

מחמד כלל לא התעניין באשמה כלפיהם, הוא רק שאל אם הגיעו למסיבה אורחים מהסביבה. מיד אחר כך הושיט ידו וכתב "שאוש עאמר, לא חאגה פי משאג'לת אליהוד עלא דינהם ומד'הבהם" (ראש השוטרים "עאמר", אין צורך להתעסק עם היהודים על דתם ומנהגם).

כשיצאו מארמון המושל נתקלו בשני שוטרים שרדפו אחריהם. הראו נתנאל וחבוקק לשוטרים את החלטת המושל. כשראו זאת השוטרים אצו לבקש פגישה דחופה עמו. המושל סרב לפגוש אותם ואמר לשמשו "התשובה כבר ניתנה ליהודים". כשהגיעו נתנאל ואחיו לעיר צעדה הודיעו לראש השוטרים על תשובה זו של המושל, ונפטרו לשלום. אז חזרו הביתה לשמחתם של אורחיהם היקרים תל"ית.

(יהודי צעדה והסביבה עמ' 94)

המתנה הכי טובה

מצוה גדולה להיות בשמחה

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,
יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

משמחת תלמידי הגנים בפורים

הרב **יחיא** ב"ר יעקב **צאלח** זצ"ל המכונה מהרי"ץ בן יעקב, נולד בשנת התקס"ד לערך, הוא היה אחד מגדולי חכמי דורו. ביותר התפרסם במעשי חסד שהיה עושה עם היתומים והעניים. שימש כדיין בב"ד צנעא בראשות הראב"ד הגאון רבי יוסף אלקארה ז"ל, ואח"כ בראשות בנו הגאון רבי סלימאן אלקארה ז"ל. חיבר ספר "מקור חיים", דיני שחיטה וטריפות. וספר "תורת חכם", קיצור שו"ת "פעולת צדיק" של מהרי"ץ ז"ל, בדרך פסקי דינים. ספריו אלו זכו לתפוצה רבה בתימן. ספרו הראשון אף נעשה לספר יסוד ללימוד שו"ב בכל רחבי תימן, וזכה לכמה פירושים מחכמי תימן ז"ל. עוד חיבר ספר "נשמת חיים", חידושים על התורה.

נפטר בשנת התרי"ט
כבן נ"ה שנה בלבד

בחיר תלמידי ישיבת
עטרת חיים

תלמידי כיתה ו' וכן ה' עשו הצגה לתלמידי הכיתות במשך שעה ארוכה ואח"כ פרצו בשירים וריקודים כשמחה אמיתית יהודית

הברכה...

ו התודה...

לידידנו האהוב אישי חיל לתורה ולתעודה, מפליא עצה ועוזר ללא המתנה, בשמחה ובחפץ לבג, לכל דורש ושואל, בכל עת ובכל זמן, סגן ראשי העיר
ה"ה **ערק צגרי** הי"ו
יהא רעוא שיוכה להמשיך בפעוליו ללא ליאות וללא הגבלה, בריזות וביעילות כמו שעשה עד עתה, ויגביר חיילים עמו לתורה ולתעודה לשמח כל פונה ומבקש, ויסלק ה' ב"ה ממנו כל המשטינים והמקטרגים, וכל אנויכו ישלים עמו להיות הוא ראש ותהלה, אכ"ר.

הערות. הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

לוז"ק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לוז"ק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה